ରାଜପୁତାନା ମାଇନିଂ ଏଜେନ୍ସିଜ୍ ଲିମିଟେଡ୍

ବନାମ

ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

(ଏସ୍. କେ. ଦାସ, ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା, କେ. ସି. ଦାସ ଗୁପ୍ତା, ଜେ. ସି. ଶାହ ଏବଂ ଏନ୍. ରାଜଗୋପାଳ ଆୟଙ୍ଗର୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

1960
ଅଗଷ୍ଟ 31

ଆୟକର - ଭାଗ-B ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ଆଇନର ପ୍ରୟୋଗଯୋଗ୍ୟତା - ଭାରତୀୟ ଆୟକର (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ (25/1953) ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922 (II/1922) - ଧାରା 14 (2) (c)।

ଆବେଦନକାରୀ, ଏକ ବେସରକାରୀ ସୀମିତ କମ୍ପାନୀ, 1954 ମସିହାରେ ପୂର୍ବତନ କୋଟା ରାଜ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା 1949 ମସିହାରେ ସଂଯୁକ୍ତ ରାଜ୍ୟ ରାଜସ୍ଥାନ ସହିତ ଏକୀଭୂତ ହୋଇଥିଲା। ସଂଯୁକ୍ତ ରାଜ୍ୟ ରାଜସ୍ଥାନ ଏକ ଭାଗ-B ରାଜ୍ୟ ଭାବେ ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟରେ ପରିଣତ ହେଲା। ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1950, ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922 କୁ 1 ଏପ୍ରିଲ, 1950 ମସିହାରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରି ଭାଗ-B ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ଲାଗୁ କରିଥିଲା, ଯାହା ପରେ ରାଜସ୍ଥାନ ଏକ ଟିକସ ଯୋଗ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିଲା। ଆୟକର (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1953, ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922 ର ଧାରା 14 (2) (c) କୁ ସଂଶୋଧନ କରିଥିଲା। ଏହା ପରେ ଆୟକର କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ ଆକଳନ ବର୍ଷ 1950-51 ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଲାଭ ଏବଂ ଆୟ ଉପରେ ଟିକସ ଲଗାଇବାକୁ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, ଯିଏକି ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922 ର ଧାରା 14 (2) (c) ଅନୁଯାୟୀ ଅବ୍ୟାହତି ଦାବି କରିଥିଲେ, ଯେପରି 1953 ମସିହାରେ ହୋଇଥିବା ସଂଶୋଧନ ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା। ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା ଯେ *ମଦନ ଗୋପାଳଙ୍କ ମାମଲାରେ* ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରିବା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଥିଲା କି ନାହିଁ ଯେ ସଂଶୋଧନ ଏପ୍ରିଲ୍ 1, 1950 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଏପ୍ରିଲ୍ 1, 1950 ରୁ ଅବ୍ୟାହତିର ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଏପ୍ରିଲ୍ 1, 1950 ପୂର୍ବରୁ ଉପାର୍ଜିତ ଆୟରେ ଅବ୍ୟାହତି ମିଳି ପାରୁଥିଲା କି ନାହିଁ।

1960

ରାଜପୁତାନା ମାଇନିଂ ଏଜେନ୍ସିଜ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା

ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଆକଳନ ବର୍ଷ 1950-51 ରେ ଅବ୍ୟାହତିର ପ୍ରତ୍ୟାହାର, ପୂର୍ବ ବର୍ଷ 1949-50 ର ଆୟକୁ ବିପରୀତ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲା । ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଲାଗୁ ହେବା ରାଜସ୍ଥାନକୁ ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ଏକ ଟିକସ ଯୋଗ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ପରିଣତ କରିଥିଲା ଏବଂ ସଂସଦ ଏହି ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ଏକ ନୂତନ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ଥିଲା, ଯେପରି ଏହା ସମଗ୍ର ଭାରତ ପାଇଁ କରିଥିଲା ।

ଧାରା 14 (2) (c) ରେ କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନରେ ଥିବା କାଳ୍ପନିକତା, ଆକଳନ ବର୍ଷ 1949-50 ପାଇଁ ଆୟ ଉପରେ ଟିକସ ଦେବାର ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିବା ଅବ୍ୟାହତିକୁ ଏପରି ଭାବରେ ଅଦୃଶ୍ୟ କରିଦେଇଥିଲା ଯେପରି ଏହା କେବେବି ଦିଆଯାଉନଥିଲା ଏବଂ ଅବ୍ୟାହତିକୁ ଲୋପ କରିଦେଇଥିଲା । ଆକଳନ ବର୍ଷ 1950-51 ପର ଠାରୁ ଏହି ପ୍ରଭାବ ହାସଲ କରିବା ଏହି ସଂଶୋଧନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା, ଏବଂ ଯାହା ଫଳରେ କୌଣସି ବ୍ୟତିରେକେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଏ ଯେ ଆୟକର ଅଧିନିୟମକୁ ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1950 ରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହି ଅନୁମାନ ପାଇଁ କୌଣସି ପୂର୍ବ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କିମ୍ବା ନିଶ୍ଚିତତା ନାହିଁ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ଅଧିନିୟମ କୌଣସି ଅଞ୍ଚଳରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଅଧିନିୟମକୁ ଲାଗୁ କରେ, ସେତେବେଳେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଧିନିୟମକୁ ପୂର୍ବ ଅଧିନିୟମରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ଅନ୍ୟଥା ହୋଇପାରେ, ଯଦି ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ଶବ୍ଦ ଥାନ୍ତା ଯେ ପୂର୍ବ ଅଧିନିୟମଟି ନୂତନ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପୁନଃ ଅଧିନିୟମିତ ହେବ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ।

ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ ମଦନ ଗୋପାଳ କାବ୍ରା, [1954] S.C.R. 541 ମାମଲାଟିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 26/1956 ।

ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 76/1951 ରେ ରାଜସ୍ଥାନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 22 ଏପ୍ରିଲ, 1954 ମସିହାର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ତରଫରୁ *ଏନ୍. ସି. ଚାଟାର୍ଜୀ, ଜେ. ବି. ଦାଦାଚାଞ୍ଜି* ଏବଂ *ଏମ୍. ଏସ୍. କେ. ଆୟଙ୍ଗର୍* ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ତରଫରୁ *କେ. ଏନ୍. ରାଜଗୋପାଳ ଶାସ୍ତ୍ରୀ* ଏବଂ *ଡି. ଗୁପ୍ତା* ।

1960 ଅଗଷ୍ଟ 31. ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ହିଦାୟତୁଲ୍ଲାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା -

1960
ରାଜପୁତାନା ମାଇନିଂ ଏଜେନ୍ସିକ୍ ଲିମିଟେଡ୍
ବନାମ
ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା

ରାଜସ୍ଥାନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 1954 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହା ଏକ ଆବେଦନ । ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ବେସରକାରୀ ସୀମିତ କମ୍ପାନୀ ଥିଲା ଯାହା 1954 ମସିହାରେ ପୂର୍ବତନ କୋଟା ରାଜ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଆୟକର କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ ପୂର୍ବ ବର୍ଷ 1949-50 ର ଅନୁରୂପ ଆକଳନ ବର୍ଷ 1950-51 ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଲାଭ ଏବଂ ଆୟ ଉପରେ ଟିକସ ଲଗାଇବାକୁ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922 ର ଧାରା 14 (2) (c) ଅନୁଯାୟୀ ଅବ୍ୟାହତି ଦାବି କରିଥିଲେ, ଯେପରି 1953 ମସିହାରେ ହୋଇଥିବା ସଂଶୋଧନ ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା, ଏବଂ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ସଂଶୋଧନ ପରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅବ୍ୟାହତି ଜାରି ରହିଥିଲା । ଏହି ଦାବିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଆଗତ କରାଯାଇଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଆବେଦନ କରାଯାଇଛି ।

1949 ମସିହାରେ ସଂଯୁକ୍ତ ରାଜ୍ୟ ରାଜସ୍ଥାନରେ କୋଟା ରାଜ୍ୟର ଏକୀକରଣ ପୂର୍ବରୁ, କୋଟା ରାଜ୍ୟରେ ଆୟକର ଆଇନ ବଳବତ୍ତର ଥିଲା । ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ ଗଠନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୁନ୍ଦି ରାଜ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ରାଜସ୍ଥାନର କୌଣସି ଭାଗରେ ଏପରି କୌଣସି ଆଇନ ବଳବତ୍ତର ନଥିଲା । 1950 ର ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922 କୁ ଜାମ୍ମୁ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ସମଗ୍ର ଭାରତରେ ଲାଗୁ କରିଥିଲା ଏବଂ ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ସଂଶୋଧନ କରିଥିଲା । 1950 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 1 ତାରିଖରୁ ରାଜସ୍ଥାନ ଏକ ଟିକସଯୋଗ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିଲା ।

ଆକଳନ ବର୍ଷ 1950-51 ପାଇଁ, ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟରେ ଆୟକର ଲାଗୁ କରିବାକୁ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଥିଲା । 1950 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 1 ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ଟିକସ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଟିକସ ଦାବି କରିବାରୁ ନିବୃତ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ମଦନ ଗୋପାଳ କାବ୍ରା ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ, ଯେହେତୁ 1950 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 1 ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ରାଜସ୍ଥାନ ଏକ ଟିକସଯୋଗ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳ ନଥିଲା, ସେହି ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ଅବଧି ପାଇଁ କୌଣସି ଟିକସ ଦାବି କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଯୁକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ରାଜସ୍ଥାନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଏକ ଆବେଦନରେ ଏହି

1960
ରାଜପୁତାନା ମାଇନିଂ ଏଜେନ୍ସିଜ୍ ଲିମିଟେଡ୍
ବନାମ
ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା

ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହି ଟିକସ ଆଦାୟଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟର ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । *ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ ମଦନ ଗୋପାଳ କାବ୍ରା* [1] ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ସୂଚିତ ହୋଇଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଚଉଦ ଜଣ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା ନୂତନ ଆଧାର ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରି, ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ଏପ୍ରିଲ 1, 1950 ରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 (2) (c) ଏକ ଅବ୍ୟାହତି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା, ଏବଂ ଏହି ଅଞ୍ଚଳରେ ଆୟକର ଅଧିନିୟମକୁ ଲାଗୁ କରୁଥିବା ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1950 କୁ ମଧ୍ୟ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇନଥିଲା, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଅବ୍ୟାହତି 1953 ର ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନଥିଲା ଯଦିଓ ସଂଶୋଧନଟି ଏପ୍ରିଲ୍ 1, 1950 ରୁ ପିଛିଲା ପ୍ରଭାବ ପକାଇବା ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇନଥିଲା, ଯାହା ଏହି ଆବେଦନକୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଖାରଜ କରି ଦେଇଥିଲେ, ଏବଂ *ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ* ଏହା କହିଥିଲେ ଯେ ମଦନ ଗୋପାଳ କାବ୍ରାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗର ମଧ୍ୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ଆବେଦନରେ, କେବଳ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ଏହା ଉପସ୍ଥାପନା କରାଯାଇଛି ଯେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯିବା ବାକି ଅଛି । 1953 ମସିହାରେ ସଂଶୋଧନ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଧାରା 14 (2) (c) ନିମ୍ନମତେ ଥିଲା:

"(c) ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭାଗ-B ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ଟିକସଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଏପରି ଆୟ, ଲାଭ କିମ୍ବା ଉପାର୍ଜନ ପୂର୍ବ ବର୍ଷରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନଥାଏ କିମ୍ବା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବାର ବିବେଚନା କରାଯାଇନଥାଏ କିମ୍ବା ଟିକସଯୋଗ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଅଣାଯାଇନଥାଏ, କିମ୍ବା ତାହା ଧାରା 12-B କିମ୍ବା ଧାରା 42 ଅନୁଯାୟୀ ଆକଳନଯୋଗ୍ୟ ହୋଇନଥାଏ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପାର୍ଜିତ କିମ୍ବା ଉଦ୍ଭୂତ କୌଣସି ଆୟ, ଲାଭ କିମ୍ବା ଉପାର୍ଜନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କୁ ଟିକସ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ" ।

ଏହି ସଂଶୋଧନଟି ଏହା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା: -

[1] *[1954] S.C.R. 541*

"ମୂଳ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 ର ଉପଧାରା (2) ର ଖଣ୍ଡ (c) ରେ ଥିବା 'ଭାଗ B ରାଜ୍ୟ' ଶବ୍ଦ ଏବଂ ଅକ୍ଷରକୁ 'ଜାମ୍ମୁ-କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟ' ଶବ୍ଦ ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ କରିବ ଏବଂ 1950 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 1 ତାରିଖ ଠାରୁ ଏହା ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ"। *କାବ୍ରାଙ୍କ ମାମଲାରେ* ([1]) ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ସଂଶୋଧନର ପ୍ରଭାବକୁ ନିମ୍ନମତେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ:

"ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 (2) (c) ଅନୁଯାୟୀ ଭାଗ B ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଉପାର୍ଜିତ ଆୟରେ ଟିକସରୁ ଦିଆଯାଉଥିବା ଅବ୍ୟାହତିକୁ, ଜାମ୍ମୁ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ, ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ହୋଇଥିବା ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା 1950 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 1 ତାରିଖରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା"।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଏନ୍. ସି. ଚାଟାର୍ଜୀ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇସାରିଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ଏହି ଟିପ୍ପଣୀ କେବଳ ସଂସଦ କ'ଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ତାହାର ବର୍ଣ୍ଣନାତ୍ମକ ଅଟେ। ସେ ଦାବି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ପୁନର୍ବିଚାର କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏହା କରାଯିବା ଉଚିତ। ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିର ସମର୍ଥନରେ, ସେ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1950 ପାରିତ ହେବା ଏବଂ ରାଜସ୍ଥାନ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭାଗ B ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଲାଗୁ ହେବାର ପ୍ରଭାବ, ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମକୁ, ସେତେବେଳେ କରାଯାଇଥିବା ଏହିପରି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ସଂଶୋଧନ ସହିତ, ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମରେ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ଥିଲା। ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ପରବର୍ତ୍ତୀ କୌଣସି ସଂଶୋଧନ, ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମରେ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ମୂଳ ଅଧିନିୟମ ଉପରେ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପକାଇନଥିଲା, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶେଷୋକ୍ତଟି ମଧ୍ୟ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ସଂଶୋଧନ ହୋଇନଥିଲା। *କାବ୍ରାଙ୍କ ମାମଲାରେ* ([1]) ଯେଉଁ ଯୁକ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ ମିଳିନଥିଲା, ତାହାକୁ ପୁଣି ଥରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ରୂପରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା। ତାହା ଏହା ଅଟେ ଯେ ଏହି ସଂଶୋଧନ ଏପ୍ରିଲ୍ 1, 1950 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଆୟ ଏପ୍ରିଲ୍ 1, 1950 ପୂର୍ବରୁ ଅର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଯେହେତୁ ଅବ୍ୟାହତିକୁ ଏପ୍ରିଲ୍ 1, 1950 ପର ଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ଏହି ତାରିଖରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅବ୍ୟାହତି ବଳବତ୍ତର ଥିଲା।

[1] *[1954] S.C.R. 541*

1960
ରାଜପୁତାନା ମାଇନିଂ ଏଜେନ୍ସିଜ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା

ଆମ୍ଭ ମତରେ, ଉଭୟ ଯୁକ୍ତିର କୌଣସି ସାରାଂଶ ନାହିଁ, ଏବଂ ପୂର୍ବରୁ ଉଦ୍ଧୃତ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୂଚିତ ସ୍ଥିତି ଆଇନର ସଠିକ୍ ସ୍ଥିତିକୁ ଦର୍ଶାଏ । ପ୍ରଥମତଃ, ଏହି ଅବ୍ୟାହତି ଯେକୌଣସି ଆକଳନ ବର୍ଷରେ ଟିକସ ଦେବା ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଛି, ଏବଂ ଆକଳନ ବର୍ଷ 1950-51 ରେ ଅବ୍ୟାହତି ପୂର୍ବ ବର୍ଷର ଆୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲା । ସମାନ କାରଣରୁ, ଆକଳନ ବର୍ଷ 1950-51 ରେ ଅବ୍ୟାହତିର ପ୍ରତ୍ୟାହାର, ପୂର୍ବ ବର୍ଷ 1949-50 ର ଆୟକୁ ବିପରୀତ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲା, ଯାହା ଏହି ମାମଲାରେ ଟିକସର ବିଷୟ ଅଟେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଯୁକ୍ତିଟି ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1950 ର ପ୍ରକୃତିକୁ ଭୁଲ ଭାବେ ଧାରଣା କରିଛି । ସେହି ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମକୁ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତାହା ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମର ଏକ ଅଂଶ ହେବା ପାଇଁ ତାହାକୁ ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମରେ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇନଥିଲା । ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ପ୍ରୟୋଗ ରାଜସ୍ଥାନକୁ ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ଏକ ଟିକସ ଯୋଗ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ପରିଣତ କରିଥିଲା ଏବଂ ସଂସଦ ଏହି ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ଏକ ନୂତନ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ଥିଲା, ଯେପରି ଏହା ସମଗ୍ର ଭାରତ ପାଇଁ କରିଥିଲା । ସଂଶୋଧନରେ ଥିବା କାଳ୍ପନିକତା ଏହି ଅବ୍ୟାହତିକୁ ଏପରି ଭାବରେ ଅଦୃଶ୍ୟ କରିଦେଇଥିଲା ଯେପରି ଏହା କେବେବି ଦିଆଯାଉନଥିଲା ଏବଂ ଯଦି ଏକ ବ୍ୟତିରେକ ହୋଇନଥାଏ, ତେବେ ସଂଶୋଧନଟି ଅବ୍ୟାହତିକୁ ଲୋପ କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବାସ୍ତବରେ, ଆକଳନ ବର୍ଷ 1950-51 ପର ଠାରୁ ଏହି ପ୍ରଭାବ ହାସଲ କରିବା ଏହି ସଂଶୋଧନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା, ଏବଂ ଯାହା ଫଳରେ କୌଣସି ବ୍ୟତିରେକେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଏ ଯେ ଆୟକର ଅଧିନିୟମକୁ ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1950 ରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହି ଅନୁମାନ ପାଇଁ କୌଣସି ପୂର୍ବ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କିମ୍ବା ନିଶ୍ଚିତତା ନାହିଁ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ଅଧିନିୟମ କୌଣସି ଅଞ୍ଚଳରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଅଧିନିୟମକୁ ଲାଗୁ କରେ, ସେତେବେଳେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଧିନିୟମକୁ ପୂର୍ବ ଅଧିନିୟମରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ଅନ୍ୟଥା ହୋଇପାରେ, ଯଦି ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ଶବ୍ଦ ଥାନ୍ତା ଯେ ପୂର୍ବ ଅଧିନିୟମଟି ନୂତନ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପୁନଃ ଅଧିନିୟମିତ ହେବ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ । ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1950, ଏହି ଅଞ୍ଚଳରେ ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଲାଗୁ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଥିଲା, ଯାହା ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମରେ 'ଟିକସଯୋଗ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳ' ର ସଂଜ୍ଞାକୁ ସଂଶୋଧନ କରି ଏବଂ ଏହି ଅଞ୍ଚଳରେ ସେହି ଅଧିନିୟମକୁ ଲାଗୁ କରି ଏହା କରିଥିଲା । ଏହା ପରେ, ଭାରତର ସଂସଦ ଆୟକର ଅଧିନିୟମକୁ ପିଛିଲା ପ୍ରଭାବ ପକାଇ

ସଂଶୋଧନ କରିପାରିବ, ଏବଂ ଏହି ସଂଶୋଧନ ନୂତନ ଟିକସ ଯୋଗ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଲାଗୁ ହେବ। ଆମ୍ଭ ମତରେ, ଉଭୟ ଯୁକ୍ତି ବୈଧ ନୁହେଁ।

ଆବେଦନଟି ବିଫଳ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ ହେବ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ" ।

ଭାଷାନ୍ତର :
ଅମରେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର, ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।